

Holly Hepburn

Winterwarmte

Laatste ronde in de Star and Sixpence -
deel 2

ALLE GINFANS OPGELET!
Sam, Nessie en Laurie Chapman
nodigen u vol trots uit voor een
GINFESTIVAL

in de Star and Sixpence

Proef gins van prijswinnende gerenommeerde distilleerders
en prikkel uw smaakpapillen
met onze speciaal voor u bereide cocktails.

Mis de kans niet om de tijdelijk bij ons verblijvende schrijfster
te ontmoeten,
topauteur van *The Sunday Times*, Lola Swann.

Donderdag 6 tot zondag 9 december

De St. Mary's Church zat overvol. Nessie dacht niet dat ze ooit meer mensen in de donkerhouten kerkbanken gepropt had gezien, zelfs niet voor de kerstliederendienst op kerstavond en die betekende gewoonlijk een volle zaal. Vandaag was elke plek bezet en stonden er achterin nog meer mensen zij aan zij, met roze wangen ondanks de kilte van eind november. Ze hadden te weinig vellen met gezangen en kerkdienstprogramma's, maar niemand leek zich eraan te storen; ze leken zelfs graag te delen. Maar er was een heel goede reden voor de volle kerk, bedacht Nessie terwijl ze naar pastoor Goodluck keek in zijn wit met gouden kazuifel: Franny Forster, de geduchte voorzitter van de Vereniging voor het Behoud van Little Monkham trouwde niet elke dag. Nessie betwijfelde zelfs heel erg of iemand de moed had gehad om het bevel van de bruid om aanwezig te zijn niet op te volgen.

Naast haar kon Sam niet stilzitten. 'Als ik had geweten dat deze stoelen zo ongemakkelijk waren, had ik een kussen meegebracht,' mompelde ze in Nessies oor.

Nessie verborg een glimlach. Haar zusje was een beruchte onwillige kerkganger en greep elk excuus aan om de vaste gelegenheden gedurende het jaar, wanneer de rest van de inwoners van Little Monkham zich en masse verzamelden onder het gewelfde dak van de St. Mary te vermijden. Maar net als ieder ander had ze het niet willen missen om getuige te zijn van hoe Franny en Henry in het huwelijksbootje stapten.

'Ik weet niet zeker of ik het kan geloven totdat ik het zie gebeuren,' had Sam tegen Nessie gezegd toen ze die ochtend van de Star and Sixpence waren vertrokken om het korte eindje naar de kerk te lopen. 'Ik kan me Franny nog steeds niet voorstellen als een getrouwde vrouw.'

Nessie wist precies wat ze bedoelde; het had geleken alsof Franny er volstrekt geen moeite mee had om zich te schikken naar de rol van stereotiepe 'oude vrijster van deze gemeente' die het leven haar had toebedeeld. Maar ze vermoedde ook dat Franny's stekelige buitenkant grotendeels puur bescherming was tegen teleurstellingen uit het verleden. Het had Henry wat tijd gekost om langs de barrières en in haar hart te komen, maar nu hij daar zat, vermoedde Nessie dat hij van Franny de gelukkigste vrouw ter wereld had gemaakt. En één

blik op haar blozende gezicht toen ze haar huwelijksbeloften uitsprak bevestigde dat.

Aan de andere kant van Nessie werd er een korte zucht geslaakt. Ze keek even opzij en zag dat haar halfbroer, Laurie, zelfs niet probeerde om zijn verveelde gezichtsuitdrukking te verbergen.

‘Wat?’ fluisterde hij toen hij haar naar hem zag kijken. ‘Ik haat bruiloften.’

Ze schudde haar hoofd en wenste, niet voor het eerst, dat het in plaats daarvan Owen was die naast haar zat. Ze stelde zich voor hoe ze haar vingers verstrengelde met de zijne terwijl ze werd meegevoerd door de romantiek van het huwelijk, een tedere blik wisselde en de warmte van zijn liefde door haar arm naar haar buik voelde stromen, waar hun baby die op de een of andere manier ook zou voelen. Maar Owen bevond zich vooraan in de kerk, samen met zijn negenjarige zoon, Luke, en vervulde zijn verplichtingen als lid van het kerkkoor. Nessie moest genoegen nemen met af en toe een wederzijdse blik en het erkende plezier om tijdens de gezangen zijn geweldige bariton over de hoofden van de aanwezigen te horen rollen.

‘Het duurt niet lang meer,’ mompelde ze tegen Laurie toen Henry’s getuige naar voren stapte met de ringen.

Laurie wierp haar een humeurige blik toe. ‘Het duurt nog eeuwen. Was ik maar in het café gebleven.’

Nessie ging rechtop zitten en keek toe hoe Franny de ring om Henry’s vinger schoof, vastbesloten om het moment niet door zowel haar zusje als haar broertje te laten bederven. Sam had het huwelijk jaren geleden afgezworen en beschreef het als een complete verspilling van geld en papier, al wist Nessie dat ze er geen bezwaar tegen had om naar de feesten te gaan die erna kwamen. En Nessie moest Lauries opvattingen over het huwelijk nog ontdekken, maar zijn gemopper nu wees erop dat hij geen fan was. Ze dacht nogmaals aan de baby die in haar buik groeide. Wat als de volgende bruiloft die Sam en Laurie zouden bijwonen die van Nessie zelf was; dan zouden ze toch zeker wel wat hoffelijker zijn? Al had ze nog geen idee of Owen wilde trouwen. Hij was onverwacht blij geweest met het nieuws dat ze zwanger was, maar ze wist dat hij zich volstrekt niet bewust was van haar verlangen om alles te doen ‘zoals het hoorde’;

voor Nessie was trouwen de volgende stap, zowel in romantisch als logisch opzicht. En als Owen het met haar eens zou zijn, dan zou de volgende bruiloft die Sam en Laurie bijwoonden waarschijnlijk die van hun zus zijn. Ze zou hun allebei belangrijke taken moeten geven om hen bezig te houden...

Een afwachtende stilte viel over de menigte toen Ruby Cabernet naar de kansel liep, prachtig gekleed in een nauwsluitende smaragd-groene jurk, haar helderrode haar glanzend in het zachte licht. Na een korte stilte waarin ze een glimlach ten beste gaf die zowel geofend als hartelijk was, begon ze voor te lezen.

‘Draag mij als een zegel op je hart, als een zegel op je arm,’ zei ze, en Nessie kreeg kippenvel toen ze het Hooglied herkende. ‘Sterk als de dood is de liefde, beklemmend als het dodenrijk de hartstocht.’

Ruby ging verder, haar stem vol van alle emotie die ze door haar vele jaren van acteren kon opbrengen, en Nessie voelde hoe haar blik weer naar Owen toe werd getrokken. Ze verwachtte te zien dat hij naar Ruby keek, maar zijn ogen, donker en intens, waren op die van haar gericht. Nessie voelde een rilling omlaagdansen langs haar rug-gengraat terwijl er iets stilzwijgends tussen hen werd uitgewisseld.

‘Zeeën kunnen haar niet doven, rivieren spoelen haar niet weg,’ Ruby’s stem steeg tot een krachtig crescendo. ‘Zou een man met al zijn rijkdom liefde willen kopen, dan werd hij smadelijk veracht.’

De voordracht was zo vakkundig gedaan dat er een bescheiden applaus losbarstte. Nessie had het nauwelijks in de gaten; ze was te zeer gehypnotiseerd door de uitdrukking op Owens gezicht.

‘Jullie twee worden er nog uit gegooid als jullie niet oppassen,’ fluisterde Sam in haar oor en ze klonk geamuseerd. ‘Ik weet niet zeker of de anglicaanse kerk zulk tomeloos gesmacht wel goedkeurt.’

Warmte stroomde naar Nessies wangen en ze verbrak het oogcontact om een bedeesde blik naar haar zusje te werpen. ‘Sorry.’

‘Hoeft niet,’ antwoordde Sam en ze grijnsde. ‘Die voordracht was hartverwarmend. Harry en Meghan hadden die ook op hun bruiloft, toch?’

Nessie knikte. ‘Ja, klopt.’ Ze keek even naar Franny en Henry, die enkel oog hadden voor elkaar. ‘Niet helemaal wat ik verwachtte, om eerlijk te zijn.’

‘Ik ook niet. Ik denk dat Franny verborgen diepten heeft.’ Sams grijns werd een grimas. ‘Arme Henry.’

Pastoor Goodluck nam Ruby’s plaats op de kansel in en spreidde zijn armen wijd uit. ‘Het huwelijk is wat ons vandaag samenbrengt...’

Zijn opgewekte preek over het verlossende kenmerk van liefde gaf Nessie de gelegenheid om haar versnelde hartslag omlaag te brengen en haar te warme gezicht discreet koelte toe te wuiven met de orde van dienst. Het aantal mensen dat zat samengepakt in de kerkbanken hielp haar niet om af te koelen, al had de herinnering aan de manier waarop Owen naar haar had gekeken op zichzelf een effect op haar lichaam. Ze dwong zichzelf zich te concentreren op pastoor Goodluck en probeerde niet net als haar zusje en broertje te wensen dat de dienst was afgelopen.

Het gewiebel dat begonnen was tijdens de preek van de pastoor stopte zodra de negentienjarige Tilly begon te zingen, terwijl Franny en Henry verdwenen om het huwelijksregister te tekenen. Haar zuivere sopraanstem klonk pijnlijk onberispelijk toen ze naar de hoge noten klom van het ‘Ave Maria’. Nessie wisselde een trotse blik met Sam vanwege hun getalenteerde barmeid en in de kerkbank verder naar voren hield Martha de arm van haar echtgenoot stevig vast en slaagde er niet in om haar tranen in bedwang te houden bij de foutloze uitvoering van haar dochter.

En toen leidde pastoor Goodluck de bruid en bruidegom terug naar het altaar voor de laatste zegenwensen. Met een jubelende uitbarsting van akkoorden speelde de organist ‘De bruiloftsmars’ en een stralende Franny liep aan Henry’s arm door het gangpad terwijl ze iedereen die ze in het oog kreeg breed glimlachend aankeek. Applaus vulde de kerk, samen met geroep en gejuich, wat Nessie zowel goed als verkeerd vond klinken, en ze kon haar eigen brede glimlach niet verbergen toen ze meedeed. Zelfs Laurie was aan het klappen, ondanks zijn verveling eerder tijdens de ceremonie. Sam grijnsde ook van oor tot oor terwijl ze toekeek hoe het gelukkige paar voorbijkwam. En toen wendde ze zich naar Nessie en Laurie en werd haar grijns aanzienlijk zakelijker.

‘Pastoor Goodluck zei dat we naar buiten kunnen glippen via de

sacristie. We moeten terug zijn bij het café voordat deze groep er is, anders zal Gabe worden verdrukt in de toestroom in het café.’

‘Uitstekend plan,’ zei Nessie terwijl ze haar jas aantrok. ‘Laten we gaan.’

Owen stak een hand uit om die van haar vast te grijpen toen ze hem passeerde in het gangpad, maar er was geen tijd om meer te doen dan in zijn vingers knijpen.

‘Tot straks,’ mompelde ze voordat hij werd meegevoerd naar de achterkant van de kerk.

Ze wierp een laatste blik in zijn richting toen Sam door de kleinere deur de sacristie in dook en zag toen een gezicht waarvan de aanblik haar hart deed verstijven. Tussen de verzamelde gasten staand en starend terwijl de zussen zich een weg naar buiten haastten, zag ze Joss Felstead. De man die Sams hart had gebroken.

De Star and Sixpence stroomde snel vol. Sam hield zichzelf bezig achter de toog en duwde Nessies gefluisterde waarschuwing naar de achtergrond van haar gedachten. Het nieuws dat Joss bij het huwelijk aanwezig was, had Sam een onaangename steek in haar maag bezorgd die haar meer van streek had gemaakt dan ze ooit zou toegeven. Het zou geen probleem moeten zijn, had ze vinnig tegen zichzelf gezegd toen ze over de brink naar het café snelden. Hij had net zoveel recht om bij het huwelijk te zijn als zij; misschien wel meer, aangezien hij veel langer een inwoner van Little Monkham was geweest dan zij voor zijn plotselinge verhuizing naar Chester. En relaties mislukten de hele tijd; er was toch zeker wel genoeg tijd voorbijgegaan om beleefd tegen elkaar te kunnen zijn, als ze dan niet echt vrienden konden zijn...

Toch was Sam er niet klaar voor om in zijn vertrouwde zomerblauwe ogen te kijken toen hij aan de toog verscheen. Een moment van paniek deed haar hart ineenkrimpen en ze overwoog om weg te lopen en hem aan Laurie over te laten. Maar toen vertrok Joss’ mondhoek onder zijn baard, alsof hij wist wat ze dacht, en ze rechtte haar schouders.

‘Wat kan ik voor je inschenken, Joss?’

‘Een pint Thirsty Bishop en een glas prosecco, alsjeblieft,’ ant-

woordde hij, zijn gezichtsuitdrukking net zo beleefd als die van haar.

Sam weerstond de verleiding om over zijn schouder te turen naar zijn gezelschap; Nessie had niet kunnen ontdekken of hij alleen was geweest in de kerk, maar de prosecco wees erop dat dat niet zo was. Het ging haar niets aan wie hij had meegebracht, herinnerde Sam zichzelf eraan terwijl ze een glas onder de biertapkraan hield en iets harder aan de hendel trok dan nodig was.

‘Kalm aan, Sam,’ zei Joss, zijn rossige wenkbrouwen opgetrokken terwijl het bier sputterde en schuimde. ‘Zeg me niet dat je alles bent vergeten wat ik je heb geleerd.’

Ze vocht tegen de opkomende stroom van karmozijnrood die langs haar hals omhoogkroop en hield de tapkraan minder stevig vast, terwijl ze al haar concentratie richtte op het tappen van de perfecte pint. *Giet hem niet uit over zijn hoofd*, zei ze streng tegen zichzelf terwijl ze haar onverstoorbaarste glimlach tevoorschijn toverde en het glas voor hem op de toog zette.

‘Je hoeft niet te betalen,’ zei ze, terwijl ze zijn geld wegwuifde zodra de prosecco naast het bier stond. ‘De drank is gratis.’

‘O. Bedankt,’ zei Joss. Zijn ogen bleven op haar rusten en heel even keek hij alsof er nog iets was wat hij wilde zeggen. Maar in plaats daarvan knikte hij slechts en pakte de drankjes op.

Sam wendde zich af, hopen dat ze er niet zo verhit uitzag als ze zich voelde, en besepte dat Laurie met openlijke nieuwsgierigheid naar haar keek. Ze stond zichzelf een kleine inwendige kreun toe; een-nul voor Joss. Haar blik schoot even naar de deur die naar de keuken leidde, waar Gabe en zijn kleine team hard werkten aan canapés en het buffet voor de gasten; hij was in elk geval geen getuige geweest van haar allesbehalve waardige eerste ontmoeting met haar ex. Daarentegen zou het hem misschien ook niets kunnen schelen; er waren maar heel weinig zoenen geweest sinds de eerste die ze hadden ontstolen tijdens de Proef de herfst-avond vorige maand. Nessies zwangerschapsmisselijkheid betekende dat Sams werklast was verdubbeld en samen met de druk op Gabe om het restaurantmenu te laten slagen, waren ze allebei te gestrest en uitgeput geweest om veel meer voor elkaar te krijgen dan wat halfhartig geflirt wanneer ze elkaar tegenkwamen op de overloop van de woonruimte die ze deel-

den boven het café. En nu het restaurant vier avonden in de week in bedrijf was, was alles zelfs nog hectischer; geen van beiden had tijd voor een privéleven, met niemand. Tenminste, dat is wat Sam zichzelf voorhield. In haar somberdere momenten vroeg ze zich af of Gabe helemaal geen belangstelling meer voor haar had.

Sam schudde haar gedachten kordaat van zich af en glimlachte naar de volgende klant, die Owen bleek te zijn. ‘Laat me raden,’ zei ze voordat de donkerharige Welshe man iets kon zeggen. ‘Een pint Bishop, zeker?’

Hij wierp haar een opgewekte grijns toe. ‘Ben ik zo voorspelbaar?’

‘Dat klopt,’ zei Sam en ze voelde haar spanning iets afnemen toen ze zijn glimlach beantwoordde. ‘Het is erg geruststellend om te weten dat sommige dingen nooit veranderen.’

‘Blij om van dienst te zijn,’ zei Owen somber. ‘Kathryn wil graag een Silver Sixpence-cocktail en Luke heeft gevraagd om een cola, maar hij krijgt jus d’orange.’